

ПРОБЛЕМИ ЕКОЛОГІЧНОГО ТА ЗЕМЕЛЬНОГО ПРАВА

УДК: 349.7:630

DOI: 10.31359/2311-4894-2018-22-2-92

САВЧУК О. О.,
кандидат юридичних наук, науковий співробіт-
ник НДІ правового забезпечення інноваційно-
го розвитку Національної академії правових
наук України

ЛІСОВА СЕРТИФІКАЦІЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ ЕКОЛОГІЧНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ ТА ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОГО РОЗВИТКУ СИСТЕМИ ЛІСОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ УКРАЇНИ

У статті досліджено питання лісової сертифікації як напрямку розвитку для формування ефективної інноваційної системи лісопромислового комплексу України. Здійснено аналіз чинного законодавства та доробки науковців у зазначеній сфері. Визначено специфічність правового режиму даного питання.

Ключові слова: ліс, лісова сертифікація, екологічний менеджмент, інновації, інвестиції, лісопромисловий комплекс.

Постановка проблеми. Розвиток екологічного менеджменту покладено у 1992 р. з розробкою Стандарту в галузі системи екологічного менеджменту BS 7750 (Specification for Environmental Management Systems), що був підготовлений і випущений Британським інститутом Стандартизації відповідно до запиту Британської Конфедерації промисловості. Екологічний менеджмент повинен враховувати протиріччя між зростаючими потребами людей і обмеженими можливостями біосфери природних ресурсів і визначати раціональні співвідношення між рівнями споживання, розвитку, виробництва й екологічними факторами, тобто вносити діалектичний характер. У 1993 р. були остаточно погоджені і опубліковані вимоги до створення Системи екологічного менеджменту й аудитування (Ecomanagement fnd audit scheme of EMAS). Вважається, що моделлю для розробки європейського рекомендаційного документа EMAS послужив британський стандарт BS 7750. Однак, багато експертів вважають, що майбутнє належить всесвітній системі стандартів, підготовлений міжнародним інститутом ISO [1, с. 18–19].

Ціль даної роботи – дослідження лісової сертифікації як інструменту екологічного менеджменту та інноваційно-інвестиційного розвитку системи лісопромислового комплексу України.

Аналіз останніх досліджень. Проблемою визначеного питання займалися Є. Мішенін, І. Ярова, О. Балацький, І. Синякевич, В. Данилишин, В. Євтушенко, В. Шинкаренко, О. Караїм, З. Лавринюк, Л. Мельник, М. Хвесик, С. Лебедевич, В. Ковалишин, А. Дейнека, І. Лицур, В. Полюга, П. Лакида, О. Фурдичко, В. Лавров, М. Шершун, Р. Дубас, М. Скрипчук та ін.

Виклад основного матеріалу. Метою екологічного менеджменту є охорона природних ресурсів, обмеження викидів шкідливих речовин в атмосферу та водне середовище, забезпечення нормального стану здоров'я працівників, споживачів та мешканців місцевості [2]. Впровадження системи екологічного менеджменту підвищує інвестиційну привабливість українських компаній, дозволяє знизити страхові витрати і вартість кредитів [3, с. 49].

Вперше визначив екологічний менеджмент В. Я. Шевчук – як складову загального менеджменту, який забезпечує регулювання взаємовідносин між суспільством і навколишнім природним середовищем [4, с. 51].

У класичному вигляді, екологічний менеджмент трактують як складну міждисциплінарну науку, яка займається пошуком шляхів забезпечення конкурентоспроможних рішень, що приймаються у сфері

управління природоохоронною діяльністю. Екологічний менеджмент є складовою загальної системи управління і у зв'язку з цим має притаманні їй теоретико-методологічні основи. Він ґрунтується на теорії загального менеджменту, системно екологічному підході, а також новітньому інформаційному забезпеченні [3, с. 51]. У сфері лісокористування баланс економічної, соціальної та екологічної складових розвитку забезпечується управлінням лісовими ресурсами на засадах екологічного менеджменту.

В основі останнього лежить лісова сертифікація, яка передбачає оцінювати відповідності вітчизняних лісів міжнародним стандартам. Позитивні результати такого оцінювання дають можливість вітчизняним лісокористувачам розширити ринки збуту первинної та вторинної продукції, а також забезпечити розширене відтворення лісового фонду. Оскільки національні системи сертифікації частково не відповідають міжнародним вимогам, то в процесі сертифікації вітчизняних лісів найчастіше використовують міжнародні схеми, зокрема схеми лісової сертифікації Ради з управління лісами FSC, під контролем якої перебуває більшість ринків лісової продукції світу [5, с. 44].

Починати адаптацію вітчизняної сфери лісового господарства до вимог стандартів FSC слід з адаптації вітчизняного законодавства до європейських норм. Важливо також частково роздержавити лісогосподарські підприємства, щоб уникнути концентрації функцій контролю та ведення лісового господарства в одних руках. Для легалізації обігу деревини та сертифікації ланцюга поставок необхідно створити загальнодержавну систему автоматизації обігу деревини та подальшого оброблення даних обліку. Забезпечити відповідність екологічним та соціальним критеріям стандартів FSC неможливо без економічного розвитку та оптимізації використання лісових ресурсів [5, с. 51].

Хоча Україна й належить до країн помірного клімату з достатньо високим рівнем розвитку лісового господарства, екологічна сертифікація лісів державних лісових підприємств, яка здійснюється, показує, що фактичний стан лісів і лісокористування в Україні багато в чому не відповідають принципам і критеріям сталого розвитку лісового господарства, які прописані в стандартах Лісової наглядової ради (FSC) чи Програми схвалення схем лісової сертифікації (PEFC), що об'єднала національні системи сертифікації лісів багатьох країн. Все це підтверджує думку, що подальше запровадження екологічної сертифікації в Україні є об'єктивною необхідністю, оскільки вона сприяла б веденню відповідального лісового господарства на засадах сталого розвитку. Також розвиток екологічної сертифікації лісів мінімізував би комерційний і фінансовий ризик лісових

підприємств та забезпечував вільний доступ продукції національного лісового господарства до ринків зарубіжних країн. Останній фактор став ще більш актуальним, починаючи з березня 2013 р., коли європейські ринки стали закритими для лісової продукції не підтвердженої відповідним сертифікатом походження, що забезпечував би її легальність та гарантію дотримання основоположних принципів ведення лісового господарства [6, с. 2].

Одним із механізмів запровадження принципів сталого розвитку у лісове господарство є сертифікація лісів, яка за своєю суттю принципово відрізняється від чинної в Україні сертифікації продукції та послуг (їх відповідності певним технічним, санітарно-гігієнічним вимогам тощо) тим, що не відповідає за якість продукції чи послуг, а свідчить про те, що в результаті їх виробництва не нанесено шкоди природним екосистемам. Сертифікація лісів – це добровільний, прозорий, незалежний процес, у якому повинні узгоджуватися інтереси всіх суб'єктів суспільних відносин щодо лісокористування. Вона реалізується шляхом процедури аудиту незалежною третьою стороною (у більшості випадків) лісових підприємств та системи ведення лісового господарства на предмет відповідності міжнародним стандартам щодо принципів сталості (або збалансованості соціальної, економічної та екологічної складових розвитку). Результатом оцінки є сертифікат. Головними компонентами виконання сертифікації є: 1) схема (система) сертифікації – організаційна структура; 2) критерії сертифікації (стандарти); 3) алгоритм практичного виконання сертифікації.

Критерії (стандарти) сертифікації лісів можуть бути встановлені сертифікаційною організацією, керівним органом системи або спеціальною організацією за умови добровільного погодження їх між зацікавленими сторонами в рамках нормативного поля держави та міжнародних вимог щодо цих стандартів. Найпоширенішими схемами лісової сертифікації є схеми Ради з управління лісами (FSC) та Загальноєвропейської лісової сертифікації (PEFC) [7, с. 13].

В європейських країнах, де деревина та продукція з неї не є основним джерелом експорту, сертифікацію розглядають не лише як інструмент маркетингу, але й як інструмент сприяння сталому веденню лісового господарства [7, с. 14].

За законодавством України лісова сертифікація – це оцінка відповідності системи ведення лісового господарства встановленим міжнародним вимогам щодо управління лісами та лісокористування на засадах сталого розвитку. Сьогодні лісова сертифікація вирішує значно ширший спектр питань розвитку лісового сектора у світі: йдеться не тільки про запобігання незаконному вирубуванню лісів, але і про

гармонізацію екологічних, економічних та соціальних аспектів ведення лісового господарства [8, с. 101].

Ключовими параметрами розвитку лісової сертифікації виступають: 1) сертифікація розуміється як добровільний економічний і ринковий інструмент; 2) сертифікація переслідує дві цілі: працює як ринковий мотив щодо покращання лісового менеджменту; забезпечує ринковий доступ і місце для продукції в результаті такого менеджменту; 3) сертифікація завойовує місце, оцінюючи ефект від лісової діяльності на противагу попередньо прийнятим стандартам; 4) сертифікація забезпечується третьою стороною, яка не має власних інтересів у специфічній лісовій діяльності, не є зацікавленою стороною в лісах, які проходять сертифікацію і, яка може забезпечити громадськості незалежну і професійну оцінку [9].

Екологічна сертифікація лісів розглядається як ефективний інструмент екологічної та лісової політики, який покликаний забезпечити ведення лісового господарства на засадах сталого розвитку. Поштовхом до розвитку екологічної сертифікації лісів став ріст попиту на екологічно чисту продукцію, походження якої було б підтверджено відповідним документом.

Зростання попиту призвело до того, що екологічна сертифікація лісів стала: 1) засобом попередження неадекватного ведення лісового господарства та стимулювання сталого управління лісовим господарством; 2) маркетинговим інструментом переконання споживачів у тому, що продукція, яка надходить на ринок, отримана з лісів, де ведення лісового господарства здійснюється на належному рівні та згідно з вимогами відповідних міжнародних стандартів.

Загалом, екологічна сертифікація лісів розглядається як процедура, за допомогою якої незалежна компетентна організація надає письмові гарантії відповідності процесу, продукції чи послуг чинним стандартам або іншим нормативним документам. Основним її завданням є підтвердження відповідності будь-якої продукції, процесу чи послуг у галузі лісокористування тим даним, які вказані в сертифікаційному документі та у вимогах чинних стандартів.

Після запровадження екологічної сертифікації лісів в Україні можна очікувати на такі позитивні результати, як: підвищення конкурентоспроможності продукції та прибутковості лісового господарства; застосування нових досконаліших методів управління; більшу довіру споживачів до сертифікованої продукції та ведення лісового господарства; підтримку лісового господарства національними та міжнародними природоохоронними організаціями; зростання авторитету національної лісової політики в Україні та в світі; відсутність упередженого ставлення до

національної системи ведення лісового господарства; покращення інвестування лісового сектору економіки [10, с. 5].

Існують три основні схеми екологічної сертифікації лісів: схема Лісової наглядової ради, схема Пан-європейського комітету лісового господарства, які були розроблені спеціально для застосування в лісовому господарстві, та схема Міжнародної організації зі стандартизації (ISO), котра розробила стандарти серії 14000 для сертифікації системи екологічного менеджменту, що теж може впроваджуватись підприємствами лісового сектору економіки. Процес входження в Пан-європейську схему є достатньо тривалим, оскільки необхідно розробити та апробувати національну систему сертифікації, опираючись на Пан-європейські критерії та індикатори сталого розвитку лісового господарства. Схема Лісової наглядової ради може застосовуватися відразу, однак витрати на її проведення є вищими, ніж за пан-європейською схемою, і розрахована вона переважно на лісові господарства з великими промисловими обсягами лісозаготівлі. Поряд з цим, багато країн впроваджують власні національні підходи до сертифікації, які базуються на схемах Лісової наглядової ради, або Пан-європейського комітету лісового господарства. Найбільш відомими є екологічна сертифікація за схемою Американської асоціації підприємств лісової та паперової промисловості, Канадської асоціації зі стандартизації. Пріоритетною у світі є добровільна екологічна сертифікація лісів.

Основну роль у процесі екологічної сертифікації лісів відіграють громадські об'єднання, неурядові екологічні організації, об'єднання лісовласників, представники промисловості. Втручання держави в розвиток екологічної сертифікації лісів у країнах з ринковою економікою є обмеженим. Урядові організації в основному відповідають за збереження і стан лісів, у тому числі і за ведення господарства на засадах сталого розвитку, збереження біологічного різноманіття, і не відповідають за сертифікацію процесу лісокористування та лісопродукції, які здійснюються приватним сектором [10, с. 6].

На користь обов'язкової екологічної сертифікації лісів в Україні свідчать такі фактори: існування державної форми власності на ліси; добре розвинена процедура сертифікації в системі Держстандарту України; слабкорозвинений внутрішній ринок лісової продукції та послуг; недостатня екологічна свідомість та активність національного споживача. Наведені фактори вказують також на необхідність економічного стимулювання екологічної сертифікації лісів з боку держави.

На думку В. Р. Ковалишин, наразі є актуальним питання щодо введення в Україні обов'язкової екологічної сертифікації лісів державної і комунальної

форм власності. Екологічна сертифікація приватних лісів може відбуватися на добровільних засадах [10, с. 8].

Теперішня практика лісогосподарювання часто відображає лісовий менеджмент, який здійснюється відповідно до прийнятих законів, однак існує сумнів щодо дієвості цих законів та громадських органів, які відповідальні за їх виконання. Тому в деяких учасників виникають підозри на рахунок здатності лісокористувачів і організацій, які регулюють цей процес, забезпечити сталий лісовий менеджмент. Це схиляє учасників до окремих дій, в результаті чого важко досягнути згоди між ними. Тому першочерговим завданням лісової сертифікації є узгодження цілей більшості з зацікавлених сторін та знаходження спільної мети. У зв'язку з цим авторитетною міжнародною організацією з лісової сертифікації ББС були розроблені і погоджені найважливіші складові лісової сертифікації, до яких слід віднести: інтернаціональність, контроль, участь різних прошарків суспільства, відповідальність власників, міжнародне визнання, фінансування, прозорість процесів господарювання, локальність проблем, стандартизація та ланцюг виробництва продукту [11].

Сталий лісовий менеджмент є основною, притаманною їй, метою сертифікації. Він є кінцевою метою, до якої прагне сертифікація, але така мета досягається через перехідний період, протягом якого відбуваються постійні покращання лісових стандартів. Очевидним також є те, що при запровадженні лісової сертифікації на національному рівні процес сертифікації повинен бути не тільки чітко визначеним в контексті національної лісової і земельної політики, але й придатним для місцевих вимог і потреб [9].

Розпорядженням Уряду від 17 жовтня 2007 р. № 880-р схвалено Концепцію національної екологічної політики України на період до 2020 року. Згідно з Концепцією реалізація національної екологічної політики полягає у стабілізації й поліпшенні екологічного стану території шляхом утвердження національної екологічної політики як інтегрованого фактора соціально-економічного розвитку країни. Передбачено, що реалізація положень Концепції стабілізує та поліпшить стан довкілля до рівня, без-

печного для життєдіяльності населення, усуне прямий зв'язок між економічним зростанням та погіршенням стану природного середовища, запровадить систему екологічно збалансованого використання природних ресурсів [12].

Лісовий менеджмент покликаний створити інтегральну систему управлінської діяльності для забезпечення екологічно сталого використання та відтворення лісових ресурсів. Функціонування лісового менеджменту як системи управлінської діяльності передбачає виконання загальних і спеціальних функцій управління, використання різних методів, інструментів, форм і структур управління ресурсним та екологічним потенціалом лісів. Сучасний етап розвитку менеджменту в організації лісового господарства здебільшого ґрунтується на ресурсній моделі лісогосподарювання, основним принципом якої є безперервне й невиснажливе лісокористування (БНЛК), яка зумовлює оптимізацію обсягів усіх видів використання матеріальних ресурсів лісу. Поступовий перехід на систему екологічно орієнтованого менеджменту лісового господарства забезпечує одночасне досягнення лісоекологічних, еколого-економічних та соціальних цілей лісокористування.

Отже, екологічний менеджмент лісогосподарювання (лісокористування) – це сукупність принципів, форм, методів та інструментів, що формують екологічну спрямованість управління лісами та працівниками лісогосподарських підприємств з метою підвищення екологічності лісокористування в межах сформованої екологічної політики [13, с. 21–22].

Висновки. Проаналізувавши питання лісової сертифікації як напрямку розвитку для формування ефективної інноваційної системи лісопромислового комплексу України, в першу чергу, треба акцентувати увагу на необхідності вдосконалення чинного законодавства у зазначеній сфері, в тому числі запровадження лісової сертифікації на національному рівні. Крім того, впровадження системи екологічного менеджменту лісогосподарювання підвищить інвестиційну привабливість українських компаній, дозволяючи знизити страхові витрати і вартість кредитів.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Навчально-методичні рекомендації для самостійного вивчення курсу «Екологічний менеджмент для студентів очної та заочної форми навчання освітньо-кваліфікаційного рівня «Магістр» галузь знань 1801 «Специфічні категорії» спеціальності 8.18010012 «управління інноваційною діяльністю»/ Навчально-науковий інститут післядипломної освіти НУБІП України. Київ : ННІ ПО НУБІП України. 2014. 69 с.
2. Галушкіна Т. П. Экономические инструменты экологического менеджмента (теория и практика). Институт проблем рынка и экономико-экологических исследований НАН Украины. Одесса, 2000. 280 с.
3. Караїм О. А., Лавринюк З. В. Методологічні засади розвитку екологічного менеджменту в Україні. *Вісник ХНУ імені В. Н. Каразіна. Серія «Екологія»*. Вип. 13. 2015. С. 49–53.

4. Семенов В. Ф. Екологічний менеджмент: Навч. посіб. Київ : Центр навчальної літератури, 2004. 407 с.
5. Мартинчук І. В. Система заходів щодо адаптації лісових екосистем України до вимог сертифікації FSC. Екологічний менеджмент. *Збалансоване природокористування*. № 3/2014. С. 44–52.
6. Ковалишин В. Р. Від екологічної сертифікації лісів до екологічної сертифікації довкілля. *Науковий вісник НІТУ України*. 2014. Вип. 24.1. С. 1–5.
7. Лавров В. В. Проблеми запровадження інституту лісової сертифікації в Україні: узгодження міжнародних та національних нормативно-правових рамок, умов розвитку. *Економіка та неосферологія*. 2005. Т. 16, № 3–4. С. 12–25.
8. Єгорова Т. П. Охорона лісів за законодавством України та країн СНД: порівняльно-правовий аналіз : дис. ... канд. юрид. наук. Харків, 2015. 226 с.
9. Ковалишин В. Р. Лісова сертифікація – запорука сталого лісового менеджменту. URL: http://base.dnsgb.com.ua/files/journal/Lisove-gospodarstvo-l-p-d-promyslovist/2002_27/112_Kowalyszyn_LG_27.pdf.
10. Ковалишин В. Р. Економічне стимулювання розвитку екологічної сертифікації лісів в Україні : автореф. дис. ... к.е.н. Львів, 2006. 21 с.
11. Waldwirtschaft ist ein gesellschaftliches Projekt. URL: www.fsc-deutschland.de.
12. Концепція національної екологічної політики України на період до 2020 року. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/880-2007-p>.
13. Мішенін Є., Ярова І. Формування системи екологічного менеджменту лісгосподарських підприємств. *Економіст*. № 10. 2013. С. 21–27.

REFERENCES

1. Navchalno-metodychni rekomendatsii dlia samostiinoho vyvchennia kursu «Ekolohichniy menedzhment dlia studentiv ochnoi ta zaochnoi formy navchannia osvithno-kvalifikatsiinoho rivnia «Mahistr» haluz znan 1801 «Spetsyfichni katehorii» spetsialnosti 8.18010012 «upravlinnia innovatsiinoiu diialnistiu». (2014). Navchalno-naukovyi instytut pislidyplomnoi osvity NUBIP Ukrainy. Kyiv: NNI PO NUBIP Ukrainy [in Ukrainian].
2. Galushkina, T.P. (2000). Jekonomicheskie instrumenty jekologicheskogo menedzhmenta (teoriya i praktika). Institut problem rynku i jekonomiko-jekologicheskikh issledovanij NAN Ukrainy. Odessa [in Russian].
3. Karaim, O.A., Lavryniuk, Z.V. (2015). Metodolohichni zasady rozvytku ekolohichnoho menedzhmentu v Ukraini. *Visnyk KhNU imeni V. N. Karazina. Serija «Ekolohiia»*, Issue. 13, 49–53 [in Ukrainian].
4. Semenov, V.F. (2004). Ekolohichniy menedzhment. Kyiv: Tsentr navchalnoi literatury [in Ukrainian].
5. Martynchuk, I.V. (2014). Systema zakhodiv shchodo adaptatsii lisovykh ekosystem Ukrainy do vymoh sertyfikatsii FSC. *Ekolohichniy menedzhment. Zbalansovane pryrodokorystuvannia*, 3, 44–52 [in Ukrainian].
6. Kovalyshyn, V.R. (2014). Vid ekolohichnoi sertyfikatsii lisiv do ekolohichnoi sertyfikatsii dovkillia. *Naukovyi visnyk NITU Ukrainy*, Issue 24.1, 1–5 [in Ukrainian].
7. Lavrov, V. V. 2005. Problemy zaprovadzhennia instytutu lisovoi sertyfikatsii v Ukraini: uzghodzhennia mizhnarodnykh ta natsionalnykh normatyvno-pravovykh ramok, umov rozvytku. *Ekonomika ta neosferolohiia*, Vol. 16, No. 3–4, 12–25 [in Ukrainian].
8. Yehorova, T.P. (2015). Okhorona lisiv za zakonodavstvom Ukrainy ta krain SND: porivnialno-pravovyi analiz. *Candidate's thesis*. Kharkiv [in Ukrainian].
9. Kovalyshyn, V.R. Lisova sertyfikatsiia – zaporuka staloho lisovoho menedzhmentu. URL: http://base.dnsgb.com.ua/files/journal/Lisove-gospodarstvo-l-p-d-promyslovist/2002_27/112_Kowalyszyn_LG_27.pdf [in Ukrainian].
10. Kovalyshyn, V.R. (2006). Ekonomichne stymulivannia rozvytku ekolohichnoi sertyfikatsii lisiv v Ukraini. *Extended abstract of candidate's thesis*. Lviv [in Ukrainian].
11. Waldwirtschaft ist ein gesellschaftliches Projekt. URL: www.fsc-deutschland.de.
12. Kontsepsiia natsionalnoi ekolohichnoi polityky Ukrainy na period do 2020 roku. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/880-2007-r>.
13. Mishenin, Ye., Yarova, I. (2013). Formuvannia systemy ekolohichnoho menedzhmentu lisohospodarskykh pidpriemstv. *Ekonomist*, 10, 21–27 [in Ukrainian].

САВЧУК Е. А.,

кандидат юридических наук, научный сотрудник Научно-исследовательского института правового обеспечения инновационного развития Национальной академии правовых наук Украины

ЛЕСНАЯ СЕРТИФИКАЦИЯ КАК ИНСТРУМЕНТ ЭКОЛОГИЧЕСКОГО МЕНЕДЖМЕНТА И ИННОВАЦИОННО-ИНВЕСТИЦИОННОГО РАЗВИТИЯ СИСТЕМЫ ЛЕСОПРОМЫШЛЕННОГО КОМПЛЕКСА УКРАИНЫ

В статье исследованы вопросы лесной сертификации как направления развития для формирования эффективной инновационной системы лесопромышленного комплекса Украины. Осуществлен анализ действующего законодательства и наработки ученых в указанной сфере. Определена специфичность правового режима данного вопроса.

Ключевые слова: лес, лесная сертификация, экологический менеджмент, инновации, инвестиции, лесопромышленный комплекс.

SAVCHUK O. O.,

Candidate of legal sciences Scientist of the Scientific and Research Institute of Providing Legal Framework for the Innovative Development of National Academy of Law Sciences of Ukraine

FOREST CERTIFICATION AS A TOOL FOR ENVIRONMENTAL MANAGEMENT AND INNOVATION-INVESTMENT DEVELOPMENT OF THE SYSTEM OF FOREST COMPLEX OF UKRAINE

Problem setting. The article deals with the issues of forest certification as a direction of development for the formation of an effective innovation system of the forestry complex of Ukraine. The development of environmental management was entrusted in 1992 with the development of the BS 7750 (Specification for Environmental Management Systems) Standard prepared by the British Standards Institute and requested by the British Confederation of Industry. Environmental management should take into account the contradiction between the growing needs of people and the limited capacity of the biosphere of natural resources and determine the rational relationship between levels of consumption, development, production and environmental factors, that is, to make a dialectical character.

Article's main body. The paper also focuses on the need to improve the current legislation in this area, including the introduction of forest certification at the national level.

It is noted that forest management is called to create an integrated system of management activities for ecologically sustainable use and reproduction of forest resources. The operation of forest management as a system of management activities involves the implementation of general and special management functions, the use of various methods, tools, forms and structures for managing the resource and ecological potential of forests.

Conclusions and prospects for the development. The current stage of management development in forestry management is based on a resource management model, the main principle of which is continuous and non-exhaustive forest management (BNLK), which determines the optimization of the volumes of all types of use of forest resources. The gradual transition to a system of ecologically oriented forest management ensures simultaneous achievement of forest ecological, ecological, economic and social objectives of forest management.

Keywords: forest, forest certification, ecological management, innovations, investments, forestry complex.